

ste, vil jeg gentage, at Regeringen ikke kan gaa til en Anvendelse af Beløbene til tidligere Baneanlæg. Jeg kan i saa Henseende blot henvise til den Begrundelse, jeg fremkom med ved Sagens 1ste Behandling, og jeg vil fremdeles advare imod, at man gør noget Forsøg i denne Retning, hvis man ønsker Lovforslaget vedtaget i denne Samling.

Ordføreren (M. S. Larsen): Man kan jo ikke forhindre noget Medlem i at fremsætte de mest ubegrundede Paastande her i Salen; men man har dog det Mittel over for Slige Paastande at nedlægge Indsigelse imod dem. Naar det ærede Medlem gentager sin Paastand, at Flertallet, da det vedtog Statslaansloven, ikke brød sig om at vide, hvad de 5 Millioner skulde bruges til, saa siger jeg atter, at det er en fuldstændig grundløs Paastand. Det ærede Medlem har jo ingen Del i Vren for, at vi fik et Laan paa 25 Millioner. Den Gang Sagen stod saaledes, at det var foreløbig afgjort, at det kun skulde være paa 20 Millioner, hvorefter der altsaa intet var blevet til Kommunerne, søgte jeg — jeg ser ingen Grund til at lægge Dølgemaal paa det her — efter Samraad med adskillige af mine Meningsfæller, Ministeriets Chef paa et Tidspunkt, hvor man ellers ikke plejer at søge Ministerne, for at træffe Aftale med ham om at nytte Tiden til, hvis det endnu var muligt, at saa Laanet noget højere, saaledes, at der kunde blive nogle Millioner tilovers til at komme Kommunerne til Hjælp med. Jeg maa anerkende, at Ministeriet stillede sig meget imøbekommende, saa at det lykkedes os, skønt det var i den 12te Time, at saa Laanet op fra 20 til 25 Millioner. Hvorledes skulde det da være muligt, at vi, som have en saa væsentlig Del i, at der overhovedet kan disponeres over disse 5 Millioner til Fordel for Kommunerne, at vi, da vi vedtog Statslaansloven, ikke skulde have brudt os om, hvad disse Penge vilde blive anvendte til? Det er jo noget, der er i den Grad stridende imod Virkeligheden, at det er høist forhabsende, at det ærede Medlem vil nedlade sig til gentagende at komme med en saa urigtig Paastand.

J. C. Christensen: Det er sikkert, at de Forhandlinger eller Underhandlinger, som den ærede Ordfører paa sine Meningsfællers Vegne har ført med Ministeren, har jeg ingen Vre af; det har jeg aldrig villet paastaa. Jeg vil ikke berøve den ærede Ordfører den Vre, han kan have indlagt

sig derved, men at han vil paastaa, at han og hans Meningsfæller ved disse Underhandlinger alene have gennemført, hvad der er gennemført, og imod vor Modstand, er jo en Paastand, der er ganske grebet ud af Luften. Statslaanet have vi jo stemt for og ogsaa ønsket, og hvorledes skulde vi kunne andet, da Statslaanet var bestemt ved Lov. Det, jeg har sagt her og hævdet et Par Gange over for den ærede Ordfører, er, at Flertallet stemte for de 25 Millioner uden at bryde sig om at saa bestemt, hvortil de 5 Millioner skulde bruges. Jeg har ikke sagt, at de ikke brød sig om at vide, hvortil de skulde bruges, men de vilde ingen Bestemmelse have derved i Statslaansloven, og det hævder jeg fremdeles. I øvrigt er jeg enig med den ærede Ordfører i, at der kan være Medlemmer her i Salen, der fremsætte Paastande, som ere i den Grad urimelige, at man ikke kan gøre andet end protestere der imod. Det er en stor Sandhed, som den ærede Ordfører der har fremsat.

N. Nielsen: Den ærede Ordfører har jo manøvreret saaledes med sit Ordførerstab her, at Diskussionen ikke drejer sig om, hvad der foreligger, men om, hvad der tidligere er foregaaet. Jeg skal ikke blande mig videre deri; det har jeg ingen Anledning til. Jeg vil blot gøre et Par Bemærkninger over for den ærede Finansminister. Den ærede Minister siger, at det ikke er rigtigt, og at det strider mod Billighed, at kræve en endnu lavere Rente end den, der af ham er bragt i Forslag, og den ærede Minister siger videre, at Staten skal have nogen Fordel, og derfor beregner han Renten af disse Laan til 17/10 pCt. halvvaarlig. Den Tanke forstaar jeg ikke, jeg tror ikke, at Staten skal sikre sig nogen Fordel. Ganske vist tilføjede den ærede Minister senere, at et maa Staten være garanteret, nemlig, at den ikke lider noget Tab, men hvis der er Udset til Tab, er der da nogen Garanti mod Tab i de 0,16 pCt? Foreligger der nogen Sandsynlighedsberegning eller en virkelig rational Beregning, som godtgør, at naar vi af Kommunerne tage 0,16 pCt mere, end vi selv svare, saa er Staten dækket mod Tab? Det forekommer mig, at denne Beregning ligger i det Løse, at det er ganske paa Slump, naar man siger, at man tager 0,16 pCt. mere, end man selv svarer og saa lader det slaa til. Jeg kunde forstaa, om den højtærede Finansminister stillede sig paa det Standpunkt, at han saade, at Kommunerne skulde svare en bestemt Rente, i dette Tilfælde 3,24 pCt., som Staten selv svarer, og i det Djeblif Kommunerne afdrage paa Laanene, bliver